

"Sealt plahwatasiwad mulle koke kooris naiste healed wastu:

"Kus waarakmarjad?"

"Kus sa nii kaua olid?"

"Kus pang jäi, Mabis?"

"Sinna jätsin!"

"Sinna jätsid? Miskpära?"

"Teda oli ühel karul tarwis."

"Mis sa tühja juttu ajad!"

"No jah, kui ma teda wiimast korda nägin, oli ta karu käes."

"Mine nüüd, mine! Sina pole kedagi karu näinud. Kas ta siis jooksis?"

"Miks ta siis ei jooksnud. Otse minu järele."

"Ei ma seda ei usu! Mis sina siis tegid?"

"Ei suurt midagi; lastsin risu püssiga maha."

Naised pragasiwad kõik forraga wastu nagu oleks nad kõik minu naised olnud:

"Mis sa kiitled! Seda ei usu keegi. Walekaras! Kus ju karu siis on?"

"Kui teie teda näha tahate, siis tulge metsa laasa. Mina ei jõudnud teda kodu wedada."

Kui ma nüüd oma naiste polgu nii palju watgistada jõuudsin, ja nad uskuma jäiwad, et Wändra metsas ilka üks ajaluline asi sündinud on, siis läksin ruttu naabri peresse. Naaber Pärt Paul on meie pool kõige kangem karu lüti. Kui ta minu juttu kuulis, hakkas ta jõledal wiisil hirmutama ja hüüdis: "Naised, kuulge ometi, teie sarnane Madis-mehe olla karu maha lastnud!" Ja see naer lagunes

kui kulu-tuli kõigile poole laiali ja mina ei uskunud wiimaks isegi, et ma karu ära tapnud olin. Aga mu mehe meel sai wõidu oma kätte. Kõige nāuga hakkasin ma Pärbi hirmutamist pahaks panema ja lubasin teda teutamise eest kohtusse kaewata. Nüüd hakkasiwad ka uskuma. Wõtsime siis head malgaad weel pihku — minul oli ilka püss käes — ja läksime siis wiie-kuue-kümnekesti metsa. Meid oli weike sõda: Mõnel oli peale malga weel kirwes, mõnel kapsta raud, mõnel sõnniku arf, mõnel saapa liist, rätsepp Märt Babal oli kääri kott seljas ja kes teab, mis weel. Pärt Paul tuli weel wiimaks, käed püksi taskus ja hirmutas jälle, et kõht wabises ning pruukis Madisse lüti tembu kohta õige ette- waatamaid sõnu. Aga kui nad metsa jõudsiwad ja Madis neid karu juure wiis, siis ehmatasiwad kõik eiotja ära. Pärt Paul seisis seal, nagu oleks talle keegi plāugama wastu nägemist annud. Sumala eest, see on karu, hüüdis rätsepp wärisewa healega, nii et tema keha ka nagu haawaleht pörus ja käärid kotis kella lõiwad. Aga mis mina ise oma wõiduplatšil tegin ja tundsin, seda ei jõua kellegi sulg ülesse kirjutada.

Aga misjūgune wõidu käis nüüd meie kojumineel oli! Kõige wāhem katksada inimest oliwad end meie juure seltsinud, ning mina ise käisin püssiga eesotsas. Aga ma pian siin Pärt Paugu auuks ütles, et tema nüüd ennast õige auusaste ülesse pidas. Ta ei salganud sugugi, et loom karu oli, kui ta ka koke juure lisas: "No, suur loom ta küll ei ole ja